

Opačný názor vyslovený vrchním zemským soudem v Praze v rozhodnutí ze dne 6. října 1918 jest patrně nesprávným. Nárok žalobcův sluší tedy posuzovati jediné podle zákona ze dne 16. března 1892, čís. 64 ř. zák. Jak správně uvedl soud procesní, nebyl by však dovolaný vrchní zemský soud v Praze vzhledem k ustanovení §§ 7 a 8 tohoto zákona a Šu 2 čís. 6 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n., a Šu 1 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb. z. a n. k rozhodování o žalobcově nároku podle zákona ze dne 16. března 1892, čís. 64 ř. zák. příslušný, při čemž není třeba se zabývati otázkou, zda by byl k tomu příslušným zemský soud v Praze či nejvyšší správní soud. Z toho důvodu netřeba se také zabývati dalšími otázkami, zda jest žalobce podle tohoto zákona se svým nárokem vyloučen, jaký vliv měla choromyslnost žalobce na včasné uplatňování těchto nároku a zda je nárok věcně po právu.

Čís. 2422.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Nelze si stěžovati do toho, že výpověď byla doručena soudem nepřislušným.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, R I 224/23.)

Usnesení o k r e s n í h o s o u d u ve Vysokém, jímž byla doručena hospodařicímu vlastníku výpověď Státního pozemkového úřadu z hospodaření na zabraném majetku, bylo r e k u r s n í m s o u d e m potvrzeno.

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

K námitce, že okresní soud ve Vysokém byl dle Šu 18 nepřislušným k doručení výpovědi, dlužno stížnosti ovšem oproti rekursnímu soudu dáti za pravdu, že příslušným byl okresní soud v Turnově jako soud bydliště vypovídaného hospodařícího majitele, avšak to má jen ten význam, že okresní soud ve Vysokém mohl a měl výpověď postoupiti dle Šu 44 j. n. okresnímu soudu v Turnově, pokud se týče, nebyla-li mu příslušnost tohoto jasna, výpověď Státnímu pozemkovému úřadu vrátiti, když však tak neučinil a výpověď doručil, je ta otázka bezpředmětná. Stížnost muže dle Šu 20 náhr. zák. podána býti jen proti výpovědi, t. j. pochybil-li Státní pozemkový úřad v jejím obsahu, nebo není-li tu pro ni podmínek, pro nějaké nedopatření soudu při jejím vyřizování však stížnost nepřisluší, nýbrž jen náprava, má-li ovšem účel. Kde, jako zde, je to bezpředmětno, tam platí předpis Šu 2 čís. 10 nesp. pat., že pochybení proti nepodstatným formalitám nevadí.

Čís. 2423.

Pro příslušnost k žalobě na cizozemskou pojišťovací společnost jest rozhodným předpis Šu 99 odstavec třetí j. n., třebas dle prorogační do-

ložky pojišťovacích podmínek jest příslušným soud cizozemský, leč že by se byl žalobce podpisem podrobil výhradně příslušnosti tohoto soudu a žalovaná listinu o tom předložila soudu.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, R I 248/23.)

Žalobce (pražská firma) vznesl žalobu proti budapeštské pojišťovně u obchodního soudu v Praze, jehož místní příslušnost odůvodňoval tím, že žalovaná strana má v Praze pobočný závod, pojišťovací obchody provozující, tudíž provozovnu ve smyslu Šu 87 j. n., že tento pobočný závod je stálou její reprezentací ve smyslu Šu 99 odstavec třetí j. n. a že má v obvodu tohoto soudu, t. j. v Praze jmění, záležející v kancelářském zařízení a jiných movitostech, takže i dle Šu 99 odstavec první j. n. jest obchodní soud příslušný. Strana žalovaná popřela tato tvrzení a vznesla námitku místní nepřislušnosti, opírajíc se o § 18 pojišťovacích podmínek, dle nichž všechny spory z pojišťovací smlouvy náležejí před obchodní soud v Budapešti. Soud první stolice námitce místní nepřislušnosti vyhověl a žalobu odmítl. **Důvody:** Soud zjistil sice ze svého obchodního rejstříku, že žalovaná strana má v Praze zapsaný závod s náležitou reprezentací, zjistil však zároveň z předložené pojistky, za pravou uznané, a z přednesu obou stran, že při uzavření pojišťovací smlouvy v roce 1902 ujednána byla skutečně dohoda o příslušnosti budapeštského soudu pro všechny spory z pojišťovacího poměru a shledal tudíž námitku místní nepřislušnosti ve smyslu Šu 104 j. n. odůvodněnou. Tato úmluva o příslušnosti váže obě strany a nemůže se jí proto vymknouti strana žalovaná ani poukazem na předpisy §§ 87 a 99 j. n., po případě na § 12 pojišť. řádu ze dne 22. listopadu 1915, čís. 343 ř. zák., ani odvoláním se na § 36 obč. zák., neboť ony předpisy o příslušnosti nepřicházejí vzhledem na závaznou úmluvu o příslušnosti v tomto případě v úvahu a úmluva taková dle Šu 104 j. n., t. j. i dle tuzemských zákonů je přípustná a platná to tím spíše, že politickým převratem nebyla vůbec dotčena, ježto Uhersko i dříve za trvání monarchie rakousko-uherské ve smyslu vnitřním bylo cizozemskem a žalobce tudíž už tenkrát vědomě cizozemskému soudu se podrobil. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku místní nepřislušnosti. **Důvody:** Ujednaná příslušnost obchodního a směnečného soudu v Budapešti ve smyslu Šu 104 j. n. pro tuto věc není založena, pokud se týče nevylučuje příslušnosti dovolaného soudu tuzemského, neboť, poněvadž pojišťující návrh doložku o příslušnosti obsahující a žalobcem podepsaný tu není, a v polici není výslovného poukazu na onu doložku, v připojených tištěných pojišťovacích podmínkách obsaženou, není žalovanou podán listinný důkaz o tom, že prorogace mezi stranami výslovně byla smluvěna, jak § 104 j. n. vyžaduje; ostatně ale ona prorogační doložka podmiňuje jen výběr příslušnost Budapeštského soudu, poněvadž výlučnou příslušnost téhož soudu nestanoví.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle Šu 99 odstavec třetí j. n. mohou býti žalovány cizozemské ústavy, fondy, společnosti a společenstva i jiné spolky osob u tuzemských soudů,

v jejichž obvodu jest jich trvalé zastoupení pro tuzemsko, neb orgán, pověřený obstaráváním záležitostí takových ústavů a společností. Správně proto rekursní soud uznal, že jest dána příslušnost obchodního soudu v Praze, když žalovaná pojišťovací společnost má v Praze odbočku, jejíž firma jest zapsána do obchodního rejstříku obchodního soudu v Praze, neboť společnost ta má zde orgány, pověřené obstaráváním jejich tuzemských obchodů. Tomu není na závadu doložka o příslušnosti, obsažená v §u 18 pojišťovacích podmínek, dle níž veškeré spory mezi společnostmi a pojištěncem patří k příslušnosti budapeštského královského obchodního a směnečného soudu; neboť uplatnění ujednaného sudiště vyžaduje, by žalovaná společnost předložila soudu listinu, dle níž se žalobce svým podpisem podrobil výhradně příslušnosti obchodního a směnečného soudu v Budapešti (§ 104 j. n.), toho však žalovaná společnost neučinila, neboť pojišťovacího návrhu žalobcem podepsaného nepředložila a pojistka žalobcem předložená není žalobcem podepsána a tištěné podmínky pojistce připojené, prorogační klausuli obsahující, nikterak ještě neprokazují, že by byly bývaly připojeny též pojišťovacímu návrhu.

Čís. 2424.

Rekurs do usnesení, proti němuž není samostatného opravného prostředku, jest odmítnouti pro tentokráte. To platí i tehda, spojen-li takovýto recurs s rekurem vůbec nepřipustným.

Proti usnesení, jímž nebylo vyhověno návrhu na snížení zálohy na znalečné, není opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, R I 271 23.)

Rekursní soud vyhověl rekursu, pokud jím bylo napadeno usnesení prvního soudu, jímž nebylo vyhověno odmítnutí znalce, a nevyhověl mu, pokud napadal usnesení, nevyhovující návrhu na snížení poplatkové zálohy.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a odmítl recurs do usnesení prvního soudu, pokud jím nebylo uznáno na odmítnutí znalce, pro tentokráte, pokud pak jím nebylo vyhověno návrhu na snížení poplatkové zálohy, vůbec.

D u v o d y:

Rekurs je duvodný. I. Dle §u 366 I. c. ř. s. není samostatného opravného prostředku proti usnesení, kterým bylo odmítnutí některého znalce zamítnuto (§ 356 c. ř. s.). Dle §u 515 c. ř. s. v těch případech, ve kterých není podle ustanovení c. ř. s. dovolen samostatný opravný prostředek proti některému usnesení, mohou strany stížnosti do tohoto usnesení přivést ku platnosti opravným prostředkem podaným proti nejbližšímu rozhodnutí, které lze bráti v odpor. II. Stížnost do usnesení, kterým nebylo vyhověno návrhu na snížení poplatkové zálohy znalečné, je dle §u 367 a 349 II. c. ř. s. vyloučena. Poznámka sluší proti rekursnímu soudu, že v §u 366 c. ř. s. případ zálohy na znalečné není řešen, že tedy platí dle §u 367 c. ř. s. podpůrně předpisy §u 332 a 349